

ŠESTÁK

**Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinicích
číslo 62 vydáno pro vnitřní potřebu - 8.srpna 2005, nákladem 65 výtisků**

tábor 2005

...po roce

Tak už je to tady. První rok vedení oddílu mám za sebou a řeknu vám, žádná sranda. I když jsem si říkal, že vím do čeho jdu, lhal jsem sám sobě, protože jsem to nevěděl. Ale nic, díky mým zástupcům, ostatním činovníkům, roverům, rádcům a v podstatě všem členům jsme se tímto rokem prokopali vcelku úspěšně. Myslím, že je zbytečné vzpomínat všechny akce a ani to není účelem.

Podařily se nám všechny tradiční podniky, počínaje Helpem přes Akademii, Countrybál, Parawesterniádu, sportovní záležitosti a samozřejmě táborem konče. Myslím, že se nám dařilo a daří komunikovat s rodiči i se zástupci obecních úřadů v Ratiboři a v Kateřinicích. S oběma obcemi se snažíme udržovat i vztahy v rámci spolupráce a výpomoci (Parawesterniáda, 500 let obce Kateřinice). Na projektu DBCB se pořád intenzivně pracuje a to je dobře. Aby se naše dovednosti neustále zlepšovaly a abychom je také uměli předávat dál, účastnili jsme se kurzů a zkoušek vystupňovaných tak, že si přišli na své rádcí (Rádcovák, Zdravotník), roveři

Na letošním táboře slibovali:

skautský slib - Cipísek, Bára, Tim, Vápno, Jerry, Čeči

3 orlí pera: Fialka a Mátá

Bobříka hladu: Lojza, Kája, Včelka

Bobříka síly: Tim, Medvěd, Cipísek, Fanta, Jerry

Bobříka plavce: Jerry, Očko

V kradení koní letos excelovali:

1. místo Tim (9 koní)

2. místo Cipísek (8 koní)

Vanaři 2005:

diamantová vanaři - Ferda, Fanta, Klíště

(Čekatelský kurz a zkoušky) i vůdce a jeho zástupce (vůdcovské zkoušky a 40-ti hodinový zdravotnický kurz). Navázali jsme také kontakt se slovenskými skauty z Púchova a potkali se na několika akcích.

Registrovali jsme celkem 60 členů v 7 družinkách, což je úctyhodný počet. Bohužel taky už se setkáváme s problémem, který se nám zatím nedaří moc řešit a to je malá docházka na oddílové akce. Při takovém počtu registrovaných to asi není jednoduché, aby přišli všichni, ale víc, víc než letos by vás fakt mohlo přijít.

Co na závěr? Snad to bude příští rok lepší, protože v mých očích to dobré není, ale člověk se pořád učí a chybuje. Je to takový životní koloběh. Chci hlavně poděkovat, protože bez pomoci všech těch, kteří chtějí pomáhat a pomáhají by náš oddíl nemohl fungovat.

Díky, díky - Zub

PS: Malá myšlenka na závěr. I když jsem jeden z vás a i já tvořím oddíl, jsem „jen“ vůdce oddílu. To ty Cipísku, Jerry, Delfinku, Kájo, Zdendo, Čeči a vy všichni ostatní tvoříte oddíl Šestka Kateřinice. Koho bych vedl, kdyby vás nebylo? Nikoho. A žádný oddíl by neexistoval. Vezměme si prosím k srdci, že je to váš oddíl a jak my sa k němu budeme chovat a jak sa budeme snažit, tak takový bude. Děkuju

Kraj členitých hor - CHKO STRÁŽOVSKÉ VRCHY

V mládí jsem si nejraději prohlížel tlustý osmikilový zeměpisný atlas vydaný na začátku století ve Vídni panem Moricem Perelesem. Tuhý papír vydával při listování nezaměnitelný zvuk deštěpádajícího na plechovou střechu. Nejraději jsem si prohlížel listy IX až XII, nazvané Severozápadní a Severovýchodní Uhry, Halič a Bukovina. Tam bylo i celé Slovensko, moje láska. Více než sto kilometrů se táhlo nad levým břehem Váhu od Žiliny až po Hlohovec členité pohoří, nazvané maďarsky podle města u jeho jihozápadního úpatí Galgóczechgység, Hlohovecké hory. Na žádné našímappě jsem ale ten nápis nenašel, v těch místech bylo vždy napsáno jen Povážský Inovec a severně od něj rozlehlejší Strážovské vrchy.

Až budeš mít někdy chuť na pěkné prázdniny, vydej se na sever Hlohoveckých hor, do Strážovských vrchů, nebudeš litovat. A nejsi-li líný nosit i botanický klíč, pak se vrátíš domů s hlavou plnou názvů rostlin. Protože na Strážovských vrších se stýká jih se severem, sucho s vlhkem, vápenec s mnoha dalšími horninami. Ale vápenec převažuje, je nejnápadnější.

Přestože tohle pohoří patří mezi nejpestřejší a nejzajímavější na Slovensku, bylo vyhlášeno chráněnou krajinnou oblastí teprve před osmi lety, jako jedno z posledních. A nevím, proč je chráněna jen jeho severní a ne i jižní část, stejně pestrá a cenná. Některé rostliny rostou jen v této jižní části, třeba drobná sivutka skalní se vyskytuje v Československu jen tady. Pouze na Rokoši jsem našel velevzácnou trávou sveřep jednostébelný, popsáný pro botanickou vědu právě odtud. Na Jankově vršku roste devatenáct druhů vstavačovitých rostlin, tedy našich zemních orchidejí. Na Smradravém vrchu u Timoradze jsou lesy plné ruje vlasaté. Tenhle keř či spíš strom, který je za plodu opravdu vlasatý, se slovensky jmenuje škumpa a neroste v Československu skoro nikde jinde než na Smradravém vrchu, kde má svoje vlastní chráněné naleziště. Jeď se na ruj podívat, jih Strážovské homatiny nesmíš vynechat!

Severní část Strážovských vrchů je ale známější, navštěvovanější. Manínská soutěska, ten úzký, vápencový kaňon, je proslavená, také hodně horolezců už pópádalo z jých bílých, kolmých stěn. O kousek dál je Kostolská tiesňava. Uplně na severu jsou Strážovské vrchy nejznámější, tam se z lesů tyčí k nebi bizarní slepencové Sufovské skály. Už od starších třetihor. Jako státní přírodní rezervace jsou chráněny asi tři čtvrtě století. Kamenné brány, oblouky, stěny, průrvy, jehly, věže. Všechno bílé a oblé. Také velehorské rostliny, třeba dryádka osmiplátefuá, která tady roste vůbec v nejnížší nadmořské výši v Československu. Po Sufovských skalách chodí hodně turistů, vědí, že nikde jinde u nás ani jinde ve střední Evropě už nic takového neuvidí. Já jsem ale mívával nejraději pustá a horká krasová území mezi Vápčem a Strážovem a ještě dál až k Fačkovskému sedlu. Na Vápči jsem kdysi spal ve skalní jeskyňce pod vrcholem. Za teplého slunečního jitra jsem vyšel na holý, skalnatý vrchol. Všechno, na co jsem se podíval, bylo pokryto létajícími mravenci. Byly jich statisíce. Toho dne v polovině srpna se na Vápči slavily velkolepé mravenčí svatby. Pokoušel jsem se chvíli ležet na vrcholu a rozhlížet se po okolním hornatém světě, ale svatebčané svými křídly mne nesmírně šimrali a svědili. Musel jsem vyklidit pole.

Osada Kopec pod Vápčem připomínala něčím staré Slovensko, civilizace sem dolehla jen málo. Odtud jsem zamířil bukovými lesy směrem na Strážov, ale bloudil jsem. Nebyl jsem asi první, kdo bloudil, protože nakonec jsem musel na bezvodou planinu sestoupit svahem nazvaným v mapě Hrubá Zliezajňa. Slézalo se tudy hrubě špatně.

A tak jsem došel pod Strážov až večer. Léto se nacylovalo, a proto jsem na vápencové terásce musel přespát ve hvozdíku kropenatém, kterému se říká sličky Panny Marie. Nebylo tam možno najít nezaslzené místo. Strážov je skutečná hora! Ční vysoko nad okolní hornatinu, měří 1213 metrů a je to nejvyšší hora Hlohoveckých hor. Na několika skalnatých vrcholech rostou horské barevné rostliny, mnoho fialových alpských hvězdnic. Pod Strážovem leží ves Čičmany, do které se teď jezdí dívat spousty cizinců na lidové stavby, malované domy, kroje, výšivky.

Ale stejně nejhezčí nocleh jsem zažil ve Strážovských vrších na jedné nepokosené louce nad Fačkovským sedlem koncem června. Skoro se ani nedalo spát. Celou noc pobíhal loukou chřástal polní a „zpíval“. Zvuky, jako když přejíždíš prstem po hřebenu (to je-li chřástal v dálce) nebo jako klackem po zábradlí, když ti volá u hlavy. V některých jazycích mu říkají křepelčí král, Rusové jej nazývají děrgač. Je velký jako kuře. Zběsile běhal, má svoje cestíčky, které ohraničují jeho hnízdiště, a tudy musí stále běhat a volat a budit poutníky, kteří usínají v jeho lukách.

Hvězdy nad hlavou se otáčely, jižní souhvězdí vycházela a zase zapadala, ale děrgač běhal a volal, volal a běhal až do rána, dokud nad Strážovskými vrchy nevzešlo bílé slunce.

1.den putování - 2.7. 2005

(Cipísek) SOBOTA. Vyjeli jsme 2.7. večer. Nejdřív nás Dazul dopravil na nádraží na Vsetín. Tam jsme zkoumali starou lokomotivu, která je na výstavě, pak jsem šel na točenou zmrzlinu a za pět minut jsme jeli.

Když jsme dojeli, tak jsme šli asi

šest kilometrů. Když jsme došli, oddělávali jsme větvy na spaní. Vtom Jura uviděl divočáka. Pak doběhl Dazul, že už má krásné místo na spaní. Postavili jsme si přístřešek a asi za čtyři hodiny jsme spali.

(Medvěd) Z Kateřinic jsme vyjeli kolem 17:00. Jeli jsme nadvakrát a ta první várka šla jistě nakoupit. Na nádraží někteří prohlíželi starou mašinu.

Jak jsme nastoupili do vlaku, tak po nás chtěli hned jízdenky a pasy. Tim a Cipísek si zapomněli pasy. Přestoupili jsme v Půchově, konečná byla v Ladci.

Jak jsme vystoupili, tak jsme se ještě museli trochu zorientovat. Šli jsme kolem lomu, asi 6 km od nádraží. Jak jsme došli, tak jsme našli místo, kde budem spát, ale brzo jsme se stěhovali, protože tam byla divoká prasata.

Jak jsme se utábořili, tak jsme povečeřeli a šli jsme se okoupat. Pak jsme spali za vřeskotu havrana.

Tak jsme se měli první den na tom našem slavném, dlouhém, slunečném puťáku.

(Dazul) Odjezd na letošní puťák jsme proti všem zvyklostem odložili až na odpoledne. Dopoledne jsme se účastnili oslav 500.výročí obce Kateřinice - šli jsme ve slavnostním průvodu, prodávali ve dvou stáncích suvenýry a měli také krátké vystoupení na pódiu.

Na puťák jsme vyjeli ze Vsetína vlakem do slovenské stanice Ladca. A protože to bylo přes hranice, museli jsme se prokázat cestovním pasem nebo občankou. Pro drtivou většinu naší výpravy (pod 15 let) připadal v úvahu pouze pas. Tim avízoval už pár dnů před odjezdem, že si jej asi nestihne vyřídit a Cipísek si jej velmi lehkovážně zapoměl doma. Naštěstí jsem si ještě před puťákem nechal do svého pasu napsat své syny - Páju a Zdendáša. No a protože jsou oba staří skoro stejně

Dneska jsme s Fidžal došly k závěru, že bysme chtěly být chlap. Aspoň na jeden den. A to z několika důvodů:

- 1) Chlap si nemusí sdělovat gatě, když chce čůrat.*
- 2) Chlap může vlézt do vody, kdy chce – jenom v trenkách.*
- 3) Chlap je vždycky obletovaný babama – aby mu nebyla zima, neměl hlad, atd.*
- 4) Chlap má lepší stavěné kyčle, takže může z kopca utékat.*
- 5) Chlap nemyslí dopředu, takže sa nebojí, že si rozbije kušňu.*
- 6) Chlap nemusí jít žebrat vodu*
- 7) Chlap si může dovolit smrdět.*
- 8) Chlap má jenom jedno citlivé místo, atd., atd...*

Z toho plyne, že na puťáku je největší nevýhoda být baba.

jako Tim a Cipísek, provedl jsem urychlenou „adopci a přejmenování“ těchto dvou bezpasových výtečníků a přes hranice je „propašoval“. Cipísek byl z toho velmi nervózní a před celníkem se zeptal „Tati, kolik je hodin?“

Mno - ten přejezd hranic nebyl zrovna košér, ale skaut si musí dokázat vyřešit i obtížnější situace. Bylo to rozhodně lepší, než kdyby ti dva s náma na puťák nejeli.

(Tim) NEDĚLE. Dnešní trasa: sedlo Mraznica, Rohatá skála, Mojťín, Zliechov. Vyšli jsme kolem 8:00 hodiny a šli jsme na Rohatou skálu a po cestě jsme hledali vodu a asi po půl kilometru jsme ji našli. Tak jsme si dali pauzu a Dazul říkal, ať si nabere vodu, protože pak nebude co pít. Šli jsme na Rohatou skálu, ale štěstí nám nepřálo, tak jsme ji nenašli a pak jsme šli do Mojťína a v Mojťíně jsme se dívali na kostel, který byl bohužel v rekonstrukci.

Potom následovalo velké stoupání k vrcholu velké sjezdovky a jak jsme šli dál, tak Cipísek

zase ztratil klobouk, ale kdyby nebylo zase Fanty, tak už ho nenajde. Přešli jsme vrchol

Javořiny a za ním jsme sestoupali dolů k dědině Zděchov.

Medvěd, Cipísek, Vápno, Jerry šli hledat místo k přespání a já, Kikina, Fialka, Budulínek jsme šli pro vodu do dědiny. Jak jsme se vrátili, tak Jerry našel dobré místo k přespání a Cipísek utíkal před Dazulem, protože na něm vystřílel celý zásobník kuliček a Cipísek před ním utíkal. Pak si vzal

bágl a šli jsme se utábořit.

Rozdělili jsme si plachty a oheň a na večeru byly těstoviny s kečupem.

(Dazul) Je to zvláštní, ale pro polovinu naší výpravy byl dnešní den krizovým. Krize nastala za vrcholem Javorina, když jsme sestupovali do údolí pod Strážovem a nám se naskytl majestátný pohled na tuto zdejší největší horu. V tu chvíli chybělo málo a vypukla vzpoura: „Já už nikde nejdu“, „Tady končíme, přespíme tu“...

Byl jsem připraven použít pro její potlačení exemplárních hrdelních trestů. Naštěstí k tomu nedošlo a mužstvo (a ženstvo) se dalo uchlácholit lacinýma kecama. Ale pro jistotu jsem výstup na Strážov nechal na další den a utábořili jsme se o pár kilometrů dál od místa rebélie. Každopádně nám všem večerní koupel v chladivém horském potůčku prospěla.

3.den putování - 4.7. 2005

(Kikina) PONDĚLÍ. Třetí den je prý vždy krizový. Poznává se to tak, že nikdo nevstává, ani když na něho mečí Dazul "Ej už je ráno, už je deň ...". A nevstává, ani když už má Dazul namazané chleby k snídani a nepříčetně piští, že za deset minut odcházíme. Velký šéf je totiž asi jediný, na koho neleze nemoc zvaná zdechloba.

Přesto, že nás ostatních devět bylo touto nemocí zjevně napadeno (poznává se to podle zpomalených pohybů a výrazu vařeného zemáku), jsme vyrazili na nejvyšší kopec Strážovských vrchů - jak jinak - Strážov. Jelikož někteří, třeba já, se necítí zrovna nejlíp (spotřeba toaletáku stoupla o 120%), museli ti ostatní docela často čekat. A protože se mezitím asi nudili, tak Vápno jenom tak pro zábavu hodil svůj bágel do třicetimetrové rače, a Fanta, asi z jeho vrozené čipernosti pro něho skočil plavnou šipkou. Když si potom prohlížel ty dvě bahnitě kule, které dřív bývali jeho nohy, mumlal něco o ochotných hlupých trúbách a nevděku...

Kolem poledne jsme se dohrabali k rozcestí, kde se červená značka, po které jsme šli, údajně měla stáčet a klesat dolů. A taky odsud vedla stezka na vrchol strážova, odkud by prý mohly vidět i Tatry. Takže jsme nechali bágly napospas hlídačce Fialce a vydali jsme se miniaturní a

šílenostně prudkou stezkou nahoru. Pravda, jakusi chvilku nám to trvalo, ale rozhodně to stálo za to. Tatry sice vidět nebyly, ale jinak bylo vidět všechno ostatní - celé strážovské vrchy zalité sluncem a

mezi nima poházené dědky. Já s Budulínkem jsme zůstaly na vrchu a kochaly jsme se a ogaři šli hledat jeskyni, která tu údajně někde je. Nakonec ju našli, ale byla zamřížovaná.

Když jsme se vrátili dolů, Fialka už měla částečně zapuštěné kořínky. A jako třešinky na dortu nám šéf nám sdělil informaci, že dál budeme pokračovat po červené, která se sice stáčí dolů, ale zase stoupá nahoru - kam jinam, než na vrchol z kterého jsme zrovna sešli. Takže jsme si ho pěkně dali 2x...

K večeru jsme konečně dorazili do Gápelu, kde táboří Lvíčata s Vlčatama, a kde to šéf důvěrně zná. Teda, musím říct že to je výstavní dŕa. Člověk aby měl pořád strach že na něho spadne komín nebo aj něco horšího. Původně jsme chtěli Lvíčatom udělat nějakou kulišárnu, ale nakonec se nám zželelo těch malých bobášů, co jsou s nima, a přišli jsme do tábora jako slušní lidi. Přivítali nás fakt srdečně. Radim říkal, že to asi bude tím, že baby jsou u nich ohrožený druh.

Večer jsme si s nima zahráli fotbal proti místním gapelánom - bohužel, porážka byla jasná - 12:1. Večer jsme ještě seděli každý u jiného ohně - někdo v týpí a já s Radimem a Rampou venku u potoka. Nebe bylo jasné jak už jsem dlouho neviděla a byla vidět i mléčná dráha. Radim viděl poprvé padat meteorit...

(Vápno) Tož, já začnu tým, jak jsme stanuli, posnídali sme chleba

s marmeládů a pak sme našli druhů studánku. Ještě vám řeknu, jak mě u druhé studánky spadnul batoh a jak mě pro něho skákal Radim (div že sa u toho nezabil!!!) Po velké námaze jsme došli až na samý vrch Strážovského vrchu. Dazul říkal, že je tu nějaká jeskyň a tak jsem ji začali hledat. Cipísek a Jerry tu jeskyň našli a hned jak ji našli tak jsme se do ní šli podívat. Po nějakých 6 kilometrech jsme došli na rozcestí. Já, Radim, Medvěd a Tim jsme valili do Čičman na nákup. Jak jsme šli nazpátek,

tak ten batoh byl tak těžký, že jsme se plazili po čtyřech. Jak jsme dorazili za našima, tak jsme valili do Gápelu za Lvícatama a vlícatama ze Vsetína. Rampík mě řekl, že mají v plánu hrát fotbal proti místním borcom, ale jak jsme je viděli, tak vypadali jak malé nemluvnátka a ne borci. Tak se začal hrát fotbal. Já jsem si málem zlomil nohu jak jsem uklůznul na trávě. No pravda, že jsme nevyhráli, ale prohráli. Po velkém zápasu jsme sa šli očvachtat a pak jsme valili do vyhřátých spacáčků

(Fialka) ÚTERÝ. Ráno nás probudil netradiční budíček Lvíčáckého a Vlčáckého tábora. Nějaký aktivista tam mlátil do ešáku nebo co to bylo. Tak, aby Dazul pozadu, začal zpívat jeho oblíbené „Ej, už je ráno...“ a všichni zalézali zpátky do spacáků. Tož mňa Dazul poprosil s psíma očima, ať udělám snídaň. Tak já jsem dělala snídani, a aby měl zbytek našeho super putovního teamu radost, dostali snídani do spacáků. Rychlo jsem skočili do kalhot a help triček a šli okounět na nástup Lvíčat a Vlčat. Tradiční rychlé balení vystřídal klid. Zjistily jsme s Kikinů, že naše kadibudky sů opravdový luxus, protože ty staré konstrukční latríny nám moc nechybí.

Dazul tiše a hlavně nenápadně svolal tajnú radu v teepee o tom, co napíšeme na papír pro Rampu k 30.narozeninám. Po stvoření našeho super přání jsme se rozloučili a někteří šli pěšky a jiní jeli. Já jsem jela s Jerryem a řídil Mara. Zjistili jsme, že od zkoušek v květnu ještě neřídil. Nejdřív jsme se nemohli rozjet, protože byl chladný motor. Pak jsme v Gápelu nemohli dát zpátečku, asi až na potřetí. Dále jsme málem proletěli předním sklem a vjeli do příkopy, kvůli kočce. Jinak naše jízda z Liechova byla pohodová. Začali jsme nakupovat v maloobchodě. Normální čas by byl 15 minut, ale ten náš 35 minut. Pak jsme se, než přišli ostatní, pekli na slunečním svitu.

„Už konečně přichází“, říká Jerry. Tak jdeme jíst ten mišmašový oběd – někdo salám, někdo máslo. Náš šlofik ve stínku se prodloužil z 15 minut na 20 – 30 minut. Dále jsme se vydali směr Pružina přes hory, ale nejdřív jsme se museli vymotat ze Zliechova. Šli jsme podle cedul Denný bar. Došli jsme k Dennému baru a někteří si zašli na záchod a jiní si zašli na pohár. Pak už dál jen po zelené, chvíli do kopečka a pak z kopce pořád dolů. „Ale, ale, ale“ pořád do kopce a už se ozývají první námitky na to, že jdeme do kopce a ne jinak. U nás se zavedl nový zvyk. Spočívá v tom, že se řekne, že se jde, ale pak větší část čeká s batohy na zádech, než se jiní doperou nebo

uklidní. Konečně jsme došli na kopec a pak zas jdeme z kopce. Mezi šutry každý kličkuje. Ale některým to stejně nedá a šutry shazují schválně dolů. Pak Dazul sundá strom a šutr se kutálí a kutálí a zbytek uhýbá. Na sváču sů oplatky. Jdeme dál, u vody Medvěd zjišťuje, že sa mu kečup rozbil v batohu. Tak jdeme dál a nad hlavu sa stahujú mraky. Nakonec najdem menší jeskyňku, ve které přespíme. Vaříme těstoviny a už je tma. Menší část osazenstva se hrne pod celtu. Večer zjišťujeme, že je tu voda studenější, než všude jinde. Pak jdeme spát. Máme super polštáře – naše bříška plné těstovin. Už začínají padat kapky.

5.den putování - 6.7. 2005

(Budulíněk) STŘEDA. Ráno jsme se probudili do trochu podmračeného počasí. Pod skalním převisem nepršelo (jenom na okrajích a v menších dírkách), tak jsme se celkem dobře vyspali, nevím jak Tim, Cipísek a Jerry, kteří spali nahoře. Z nepochopitelného důvodu si chtěli otravovat život se stavěním celt. Na snídani jsme měli spešku gulášovku s chlebem. Po této perfektní snídani jsme vyrazili. Zpočátku to šlo. Měli jsme trochu mokrá kolena, což některým jedincům lezlo na nervy. No nic, šlo se dál. Každým krokem jsem byla mokřejší a mokřejší. Když jsme se dokodrcali do dědiny, kde jsme naštěstí chytlí autobus. Po hodince jízdy autobusem jsme absolvovali takovou milou procházku po velmi hlavní silnici, kde jezdily samé kamiony. Asi 1 km před Belušů nám Dazul

řekl proslulou větu „Za 20 minut nám jede vlak“, což znamenalo hodně velké zdrhání, které s bágama není tak velká sranda. Promočení do poslední nitky se dostáváme na nádraží, kde velmi rychle obědváme.

Z nádraží naše cesta proběhla vlakem do Vsetína, kde jsme 1 hodinu čekali pak do Budišáku. Z Budišáku jsme šli chvíli pěšky, pak nás dostihl Dazul a v nacpaném autě jsme jeli směr tábořiště.

Na tábořišti jsme vyložili věci, za tmy stavěli hangár ve kterém jsme si ustlali a unavení z náročného dne v cukletu usnuli.

(Cipísek) Poslední den přšelo celý den. Zlobili jsme se a šli jsme pěšky, autobusem, pěšky a vlakem na Vsetín a tam jsme měli jednu hodinu.

Za hodinu ostatním přišli maminky a tatkové

a některým ne. Pak jsme jeli vlakem, pěšky, autem. Postavili jsme hangár a šli jsme pod něj spát.

(Kecka) S Dazulem vyrážíme v sedm večer. S plným autem kol, beden a jiných potřebných věcí na expedičku a tábor. Ve Vítkově narážíme na neprůjezdný most a tak to obracíme a

děláme objíždku asi 15 km. Do Budišova přijíždíme asi o 15 minut později než jsme měli. V kopci z Budišova vyzvedáme lidičky z puťáku. Všeci byli špinaví, utahaní a na mňa sa dívali vražedným pohledem protože jsem byla čistá a voňavá. Ve předu jedeme nasáčkovaní 4 a vzadu ještě hůř. Vyskáčeme z auta a jdeme stavět hangár, za takových 20 minut hangár tak, tak stojí. Sice nakřivo, ale lepší než spát v dešti. Vykládáme bety, náradí a nakonec krabice, na které se všichni těšili nejvíc. Jdeme spát.

Expediční jednotka - 7.7. 2005

(Tim) ČTVRTEK. Stanuli jsme, dělali jsme, odpočinuli jsme, spali jsme a to jsme dělali celý čtvrtek. Co víc k tomu dodat!!!!!! CO EŠTĚ SI MŮŽETE PŘÁT?!

(Jerry) Ráno se nám vůbec nechtělo vstávat. Vstanuli

jsme až o půl desáté. Jak jsme stanuli, tak jsme šli spravovat hangár, protože jsme z puťáku přijeli pozdě večer. Stmívalo se, ale my jsme postavili hangár, abychom měli kde spát. Spravili jsme hangár a Šneci a Štíři dodělávali kuchyň.

Museli natáhnout plachtu, aby do kuchyně nepršelo. Kikina a Kecka dodělávaly rozpadlý golem. V kuchyni nebyla v barelech voda, tak jsem se rozhodl, že s Cipískem zajdem na vodu. Vzali jsme dva barely, každý jeden. Naplnili jsme vodu a chtěli jsme odnést barely s vodou do tábora, ale Cip a já jsme neunesli barely. Tak nás napadlo, že vedlejší tábor bude mít dvoukolák. Šli jsme teda do vedlejšího tábora a poprosili jsme, aby nám ho půjčili. Dovezli jsme barely s radostí, ale Fanta po nás začal řvát, kde jsme tak dlouho a kde jsme ukradli ten dvoukolák. Všichni jsme dodělali práce v táboře a pak jsme si šli dělat svoje stany. Roztřídili jsme celty na stany, přitloukli jsme k podsadám krovy a natáhli celty. Pak jsme vypínali každý svůj stan a dělali jsme si úpravy ve svých stanech. Poličky, rošty a takové věci. Vše šlo podle plánu. Udělali jsme, co bylo v našich silách. Večer jsme šli spát spokojení a příjemně unavení ve svých stanech. Já jsem byl tak unavený, že jsem hned usnul a spal jsem jako zabítý.

(Kecka) Ráno nás budí zvuk motorové

pily a padajících stromů. Probudili jsme se až o půl desáté ráno. Začali jsme uklízet kuchyň, latríny, nahazovali celty na konstrukce, vypínali hangár a konečně měli v 11 snídani v podobě pudinku s piškotama. Celý den se dělaly drobnosti a pak jsme šli vypínat stany. Večer nám Dazul nachystal grilování „barbeque“ se zeleninou (paprika, okurek, rajče, ředkev), kuřecím masem a klobásama. Musím říct, že jsme se přímo nažrali a nemohli se pomalu hýbat. Ogaři šli ještě chytat ryby, spíš Cipísek. Večer se ještě debatilo a pak jsme šli spát.

(Medvěd) PÁTEK. Ráno jsem se vzbudil, protože nás Dazul pověřil, abychom udělali snídani. První, co jsem udělal, šel jsem vzbudit Fialku, aby nám pomohla a potom ostatní. Na snídani byly chleby se sýrem nebo pomazánkovým m á s l e m , každý si mohl vybrat podle chuti. Po snídani jsme šli ještě vyrovnat stany a jiné práce, které jsou pro tábor potřebné. Na oběd byly nečekaně těstoviny se špagetkou. V odpoledním klidu jsme si mohli dodělat svoje věci do stanu. Po odpoledním klidu jsme dodělávali ostatní táborové věci. Před svačinou, když nás opustil „velký“ Dazul, tak se k nám přihnal déšť. Na svačinu nás čekaly lahodné tatranky. Hned po svačině jsme začali koumat, co bude k večeři. Zjistili jsme, že tam skoro nic není, ale nakonec jsme rozhodli pro brambory. Náš šikovný Vápník si o sobě moc myslel, sekl do dřeva a zjistil, že si málem usekl nohu. Operaci prováděl mistr mezi doktory MuDr. Franta Kulišák. Brambory byly velmi dobré. Večer byla sauna, byla dobrá. Tento den se mi moc líbil.

(Fijalka) Ráno mě vzbudil krásný hlas, který říkal: Fialo vstávaj, slíbila si nám, že nám pomožeš udělat snídani.“ Jo, jo, některé sliby se nemají slibovat. Na snídani byl netradičně chleba se sýrem a pomazánkovým máslem. Po snídani a spáchání

hygieny jsme šli dodělat stavby a takové ty tradiční expediční věci. Kikina s Kecků dávaly na stany celt, Medvěd s Radimem vyrovnávali podsady na stany, Tim a Jerry mně pomáhali v kuchyni, Denis a Cipísek chystali posezení kolem ohně, Dazul si udělil hodnost nejvyššího kontrola. Na oběd byly naše oblíbené těstoviny se špagetkou. Po obědě byl hlučný odpolední klid na dodělávání stanů. Pak jsme ještě dodělávali táborové stavby, pořádek a vodní plošiny. Před svačinou Dazul odjel a k nám přišel déšť. Na sváču byly nečekaně tatranky. Hned po svačině jsme koumali, co na večeři, když skoro nic nemáme. Nakonec jsme smažili zemáky. Náš velmi šikovný Vápno si málem rozsekl nohu. Operace vypalování rány řídil náš MuDr. Fanta Kulišák. Naši milí mladší chlapci vyjímečně aktivně šli dělat dřevo na saunu. Brambory se dosmažily, ale jen s malými zraněními. Nevím, jak chutnaly, ale zbytek říkal, že chutnaly.

Kraj tažných ptáků - CHKO POODŘÍ

Když jsem stál naposled nad Odrou, slavnou řekou, hnala se jejím korytem voda po třídených srpnových lijácích. Povodeň. Husté pobřežní porosty a obrovské, tropicky vyhlížející listy devětsilů splihly a zmizely pod kalnou a rmutnou vodou. Tehdy je nejlépe se pomodlit za bratry ledňáčky, u takových vod a za takových dnů strádají a hynou. Po okrajích luk již s křikem poletovala hejna bahňáků, táhnoucích ze severu, vodoušů, písíků, čejek i kulíků a pásla se na umáčeném hmyzu, který vylézal na břeh z mokrých otav. Ale velké vody odejdou a Odra zase brzy poteče v nekonečných zákrutech hluboko, snad čtyři metry pod rovinatými lukami s nesečenou trávou a divokými vysokými bylinami. V lukách rostou obrovské osamělé stromy, lípy, duby, vrby, jasany - jediný zbytek dávných lužních lesů. Stojíš metr od břehu a řeku přesto nevidíš, tak hluboko teče. Břehy jsou kolmé a hladké a rybáři mají proto vYS9ko nad hladinu vystrčená prkna podobná skokanským, a z nich loví. Kdyby je velká ryba stáhla do vody, asi by na břeh nevylezli a museli by plavat po rybím způsobu k Ostravě.

Na horním Poodří nejsou říční vody nikde čiré a průzračné. Odra se tam zařezává do hlinitých náplavů, strhává je a unáší Moravskou bránou dál do polské země. Ani kdyby nebylo toho, že Odra - až daleko po proudu odtud - tvoří poválečnou německo-polskou hranici, byla by slavnou řekou. A to právě proto, že protéká Moravskou bránou, v níž končí jeden geologický svět a začíná druhý. Na levém břehu Odry končí prvohorní Středoevropa s českým masivem, na pravém břehu začíná o stamiliony let mladší Novoevropa s Karpaty. Moravská brána, to je jakési nízké a slavné sedlo v stakilometrových horských hřbetech, oddělujících nížiny jižní Evropy od nížin severních. Na západním břehu končí sudetská pohoří, na východním začínají karpatská. Je to jediné místo v Evropě, kde se před miliony let spojovala jižní a severní moře, nebo lépe, kudy jižní moře mohlo proniknout za hradbu hor na sever, do severní Evropy. I když pak v průběhu dalších geologických epoch tato moře a s nimi i mořská průvlaka zmizela, putovaly tudy po souši další miliony let rostliny a zvířata z jihu na sever a opačně. Stepní, lesní, horské i nížinné druhy euroasijského kontinentu se setkávaly u Moravské brány. Dodnes tudy každoročně táhnou ohromná hejna ptáků, na jaře do Polska, Ruska a Skandinávie, na podzim do Středomoří a Afriky. Cestu k severu jim ukazuje právě Odra. Pramení nedaleko odtud pod nejvyšší horou Oderských vrchů, pod Fidlovým kopcem, vysokým pouhých 680 metrů.

Chráněná krajinná oblast Poodří, to je úzký, přes 30 kilometrů dlouhý pruh rovinaté země mezi Mankovicemi a Polankou. Na severu jsou zachovány zbytky lesů. Nejodrovnatější Poodří je asi uprostřed, kolem obce Studénky. Celému tomu kraji se také říká Kravařsko, podle starého šlechtického rodu pánů z Kravař. Prakticky celou západní hranici krajinné oblasti tvoří rychlíková železniční trať z Přerova do Ostravy, která rovněž využívá Moravskou bránu, ale ptákům ani kytkám hustý provoz nijak nevadí.

Řeka Odra není jedinou vodou, kterou najdeš v CHKO Poodří. Kromě ní spočívají v lukách mrtvá říční ramena a opuštěná koryta Odry, zpola zarostlá vodními rostlinami. V nich dosud kvákají žáby, tvorové u nás stále vzácnější. Labutě tam vodí labuřata, potápky mizí na dlouhé minuty pod hladinou a při pobřežních orobincích a zblochanech stojí nehnutě popelavé volavky. Spousty kachen a racků. Jsou tam také desítky rybníků, větších i menších. Některé z nich jsou i samostatnými přírodními rezervacemi. Kvůli ptákům a kytkám, vodním rostlinám. Rybník Kotvice se jmenuje podle jedné z nich, kotvice plovoucí. Křoviska na hrázích jsou divoce propletená a bujná, cítíš, že v Poodří jsi v teplém a úrodném kraji.

Navštívíš-li ho, nebudeš litovat.

Řeka Odra v tom kraji také tvoří zemskou hranici mezi Moravou a Slezskem. Levý břeh je slezský, pravý moravský. Vracel jsem se kdysi unaven ze Slovenska, byl slunný a mrazivý podzimní den. Zachtělo se mi podívat se na Odru, slavnou řeku, vystoupil jsem ve Studénce z vlaku. Loudal jsem se proti vodě vzhůru. Pojednou mně nízko nad hlavou přeletěl obrovský, majestátní pták. Jasně bílý ocas prozradil mořského orla, vlastně orlici, protože u dravců jsou samice větší než samci. Letěla pomalu nad středem řeky k jihu. Pravým křídlem mávala ve Slezsku, levým na Moravě. A já jsem nevěděl, je-li to moravská nebo slezská orlice, protože země po obou březích krásné řeky Odry vypadala úplně stejně.

1.den tábora - 9.7. 2005

(Ferda) SOBOTA. Šli jsme k vlakovému nádraží a nastoupili jsme do vlaku. Ve vlaku jsme hráli karty. Potom jsme přestoupili do jiného vlaku. A potom jsme šli na další nádraží a tam jsme si šli něco koupit. A dál jsme jeli jiným vlakem. A potom jsme vystoupili a potom jsme šli a jak jsme šli k semaforu a tam nás vzal Dazul dodávkou. A dovezl nás do tábora.

(Dazul) Na první den stálého tábora jsme byli i letos dost dobře připraveni - Expediční jednotka odvedla svoji práci na výbornou. Ještě dopoledne dodělávala nějaké drobnosti (molo, plachty na stany, ...), ale to bylo jen takové kutilství pro radost. Takže když za drobného deště dorazil zbytek oddílu, nemusel moknout, ale v pohodě jsme se všichni vlezli do hangáru.

Dneska nás nečekaně navštívil i Přemek s Jurou - dobré duše skautského táboření ve VVP. Kontrolními otázkami prověřili, že vedení oddílu je připraveno na případné kontroly - zdá se, že jsme obstáli.

Cipísek zkoušel pytláčit ryby, ale vůbec mu to nešlo. Nicméně vypadal s rybářským prutem jako profesionál.

Večer proběhl klasický táborový rituál - přechod z vlčat mezi skauty. Letos přecházel pouze Lojza, který zamířil mezi Štíry.

Už po večerce se bylo v potní chýši. Letošní zlepšovák - žhavé šutry se dávají do plechového kýbla a tím pádem se dobře vytahují ven.

2.den tábora - 10.7. 2005

(Máta) NEDĚLE. Když jsem ráno vstal, tak jsem zjistil, že hrozně prší. Měli jsme ranní nástup jako obvykle. Potom jsme si dodělávali své věci ve stanech. Ve 12.05 hod byl moc dobrý oběd. Potom, protože pršelo a všude bylo bahno, tak jsme šli do lesa pro četinu, abychom ji dali na to bahno a potom jsme dělali co jsme chtěli. No a byl večerní nástup, na kterém jsme nebyli, protože hrozně pršelo a tak jsme ho uskutečnili v hangáru. A pak

jsme při petrolejkách zpívali pěkné písňe, ale někteří tam nebyli. No a pak už bylo slyšet jen chrápání.

(Čeči) Ráno mě probudila usmívající se Fialka a jelikož jsme měli službu, tak jsme se vydaly do kuchyně připravit snídani. V 7 hodin jsme šli probudit tábor. No, stejně už jen málokdo spal. Jelikož počasí se ne a ne umoudřit a od rána dost prší, je nástup bez krojů v mantlech. Někteří si vzali první bobříky a orlí pera. Na nástupu se rozdělily úkoly, kdo co bude dělat. Naše menší žabí družinka se vydala do kuchyně vykouzlit dnešní obídek. Zatímco my jsme čarovaly oběd, světlušky dělaly symboliku, šneci a štíři připevňovali s Dazulem naši novou překrásnou bránu a žížaly spravovaly most s Radkem a také řezaly dřevo. Minutky ubíhaly a tak nastal čas na náš čarovný výtvar. Po obědě a odpoledním klidu odstartovala etapová hra ASTERIX A OBELIX. Jako první úkol bylo najít kouzelný nápoj – kofola.

3.den tábora

11.7. 2005

(Lojza) PONDĚLÍ. Ráno 11.7. v pondělí Žaby pískaly přípravu na snídani a snídani. Po snídani byl nástup, ale kontrola stanů nebyla. Pak jsme šli do lesa na dřevo a četinu. Já, Vápno, Tim a Medvěd jsme pokácela dva stromy, sekyrou osekali ze

stromů větve a pak odnesli do tábora.

Po obědě byl nástup na etapovku. Na etapovku jsem ale ještě neměl meč, a tak jsem šel vysokou trávou. Tam mě nikdo nenapadl a od trávy jsem měl úplně mokré gatě. Gatě jsem měl už i tak špinavé a pak byla svačina a potom po svačině jsme do večere hráli bejsbol a po večeri byl nástup.

A pak jsme se dívali na DVD (Asterix a Obelix mise Kleopatry).

(Dazul) Dopoledne si někteří odvážlivci zkusili sjíždět rozvodněnou Odru k prvnímu mostu pod táborem. A protože zájemců bylo hodně, všem se na vodě dařilo a Odra mezi těmi chvilkami, kdy nepršelo neopadávala - dohodli jsme se, že pár kilometrů naší řeky

splujeme. Naposled se nám to podařilo před čtyřmi roky a většina z přítomných to nezažila. Trojkaři, kteří měli na svém táboře střediskové cajky na vodu nám půjčili raft i pálavu (rychlá spojka se autem vrátila za 2 hodiny) a tak jsme mohli po odpoledním klidu vyrazit. Protože jsme se najednou do našich plavidel nevlezli, jezdili jsme na etapy. A že to stálo za to. Fijalka, která před pár lety jela na raftu jako světluška, vyrazila na pálavě spolu s Mátou. Co čert nechtěl cvakli se skoro na stejném místě jako minule jiní výtečníci. Akorát že nevjeli do padlého stromu, ale pod raft. Duchapřítomný Radek rychle skočil do vody a provedl ukázkový výlov zpoza dna raftu. Fidži i Mátá byli docela dobře vyklepaní a řekl bych, že si budou do smrti pamatovat, jaký mocný živel ta voda je. Oba statečně nasedli na pálavu a pokračovali v cestě dál - tentokrát už bez úhony.

Takovýto vodácký zážitek není dopřán ve VVP Libavá každému.

4.den tábora - 12.7. 2005

(Irča) Tak tady máme další táborový den. Ráno se mi nechce vůbec vstávat (ostatně já to každý den), ještě že Kikina jde se Světlůškami a Vlčaty na rozcvičku a Anita mě žene ze spacáku. Asi bych jinak nevstala. Navíc mám dneska funkci „vůdce dne“.

Po snídani se osedlávají dvoukolí oři a vyráží se do dobrovolným směrem. Myslím, že nebudu daleko od pravdy, když řeknu, že všichni jedou do Budišova na něco dobrého. Kecka spravuje zlomenou lavičku Štířů, Kikina

si myje hlavu a potom jí pomáhá, já s Janinou vaříme oběd. Několik marodů je zalezlých ve stanech, jen tu a tam se mihnou táborem jako bludičky. Dopoledne celkem ubíhá a než se nadějeme, vrací se první skupinka do tábora.

Po obědě probíhá zase etapovka, chystání dřeva na saunu. Taký začíná první miniškola kůže a sebeobrany.

5.den tábora 13.7. 2005

(Radek) STŘEDA. Budiček!!! Slovo, které miluju. Pomalu se deru ze spacáku a první co vidím, to je dost ospalá Dazulova tvář. Fakt vás takový pohled dokáže nastartovat na celý den. Ale pak jsem si uvědomil, že je to asi vzájemné. Dneska to je rok. Děsné, jak ten čas letí. Rok, co se Spídoch na nás dívá z nebe.

Těžko se mi o tom píše, protože nerad se papíru svěřuju s tím, co cítím. Vlajka na půl žerdi připomíná celý den to, co se stalo loni.

Jinak středa ubíhá svižným tempem. Probíhá program, služba kmitá a večer se blíží milovými kroky. Doráží Dazul s Irčou. Tak trapně čistí. No toto. Nainstalovalo se DVD a zbytek dne trávíme ve vzpomínkách před plátnem. Ožívá na něm Spídy a každý, kdo ho znal s ním prožívá všechno znova.

(Janina) Středa ráno. Ještě před nástupem odjíždím s Anitou na klasický táborový nákup. Někteří jedinci jsou přesvědčeni o tom, že je to odpočinkový výlet. Ti co ví, už si to nemyslí. Tentokrát máme „výlet“ zpestřený tím, že s námi jede Fialka a jedeme až do Vítkova. Je to jediné zdravotní středisko v okolí a tak jedeme na rentgen jejího kotníku. Naštěstí je to v pořádku, stačí ortéza, pár dní odpočinku a všechno bude OK. Frčíme zpátky do Budišova na nákup a honem do tábora. Zajeli jsme až k tábořišti, aby jsme vyložili nákup. Ať chci nebo ne, můj první pohled směřuje ke stožáru a vlajce. Je na půl žerdi – už je to rok, tak hrozně rychle to utíká a přitom je to jako včera. Děcka není nikde moc vidět. Je polední klid a tak jsou tak různě rozmístění po tábořišti. Odpoledne je jako vždycky etapovka a po ní Finská stezka. Začíná splavením

našeho soukromého „tobogánu“, pokračuje přes tůňku, kousek Odry (tuto část jsem si odběhla taky – Monča neumí plavat a byla by škoda kdyby se jen kvůli tomu nemohla zúčastnit), běh po kopřivovém břehu, chůze přes kládu, most.....No prostě hromada více či méně náročných úkolů a středně dlouhá trasa. Myslím, že letos se opravdu povedla. Potom už je večere, hraje se basebal a každý dělá na co má náladu. Já s páru ogarama dělám zdravotní vědu. Přijel Dazul a Irča. V hangáru se promítají Spídyho fotky. Mám pocit jako že nikam neodešel, že je tady s náma a dívá se proč se nad těma fotkama usmíváme a přitom máme vlhké oči. Je deset, večerka, děcka už se rozchází do stanů a vtom přichází – nikým (ani hlídkou) nespátraná návštěva. Přijeli nás navštívit bratříčci ze Slovenska. Jsou na cestě, projíždí tábory a tak, ale to až zítra.....

(Dazul) Přesně před rokem zemřel Spídy. Přemýšleli jsme jakým způsobem na něj vzpomenout, aby to nebylo trapné, umělé a nucené. Dohodli jsme se, že promítneme sestřih oddílových záběrů na kterých defiluje Spídy - tak jak jsme jej v ŠESTCE znali. A ten před náma znovu ožil jako srandista, nenapříkladný vtipálek, spolehlivý makač, skvělý rádce a kamarád.

Dnešní večer patřil Spídymu - smáli jsme se i smutnili ještě dlouho po promítnutí hodinového sestřihu.

6.den tábora - 14.7. 2005

(Anita) ČTVRTEK. Budíček, rozcvička! Rozlepím oči, nechce se mi, ale asi bych si měla jít protáhnout své „bídne“ tělo na rozcvičku.

Dopoledne trávíme v duchu družinovém. Se světluškami a vlčatama jdeme na borůvky a jahody.

Po etapové hře nás čeká boj o erby s vedlejším dívčím táborem. Byla jsem téměř přesvědčena, že vyhraje. Na začátku to tak vypadalo. Měli jsme oba dva erby v táboře. Ovšem nastal zlom a na konci hry nebyl ani jeden... Je ale sporné, zda jeden erb neměl být náš, neb nebyl slyšet pořádný hvizd na ukončení hry...

Odpoledne se nám potvrdilo, že máme v táboře Medvěda. Stačí, aby se opřel o strom – ten chudák nemá šanci a zlomí se jako párátko...

Chystáme ohniště na večerní zpívání, sháníme cokoliv na čem by se dalo sedět, aby se děvčata z vedlejšího tábora mohla taky ohřát.

Dnešní potní chýše byla taky asi historicky první, kterou v našem oddíle zcela samy bez pomoci chlapců chystala děvčata a byla prý dobrá.

(Dazul) Medvěd shodil holýma rukama zdravý strom (kmen cca 30cm) u mostku. Radek reagoval tím, že s okamžitou platností zakázal vydávat kouzelný nápoj síly.

Oskarovi hoši (2.oddíl z Košic), kteří se včera večer vloudili nepozorovaně do našeho tábora (zatím se to nikomu za ty roky nepodařilo) dnes s Radkem jeli na pálavě Odru.

Přijeli nás navštívit Ještěr (Skautská nadace Jaroslava Foglara, tajemník brněnské rady Junáka) se Sojkou a dětma. Sojka nás bude učit pletení košíků a košíčků.

7.den tábora - 15.7. 2005

Samotka

(Irča) PÁTEK. Zase ráno. Na nástupu se loučíme s Máťou – jde plnit poslední a nejtěžší úkol tří orlích per - samotku. Včera za náma přijela Sojka s Ještěrem a dvěma svými chlapci z Brna. Sojka se vybavila trpělivostí a všelijakými zvláštními pomůckami. Taky mluvila zvláštním jazykem. Používala slova jako pedik apod. Nikdo ji nerozuměl a myslel si své.

Rozdělili jsme se do dvou skupin. Jedni jeli k sopce na kole, druzí šli na maxiškolu pletení košíků. Tady taky pochopili Sojčin slovník a za chvíli mluvili jako rodilí košíkáři. Každý si upletl jeden košík a někdo i ošatku. Docela mě překvapilo, jak nás to všechno chytlo. Dokonce i neposeda Cipísek seděl a plantal pediky dohromady, až mu z toho vyšel krásný výrobek. Odpoledne po etapovce se skupinky vyměnily.

Obdivuju Sojku, jak dokázala tolik ptajících se lidí ukočírovat. Byla poznat léta praxe se čtyřmi malými dětmi.

Večer už měl každý nejen košík, ale i pěkně sesezenou zadnici, takže Radek nahodil baseball a všichni se chytli. Hrál se až do úplné tmy s takovou vervou, že jsem myslela, že nebudou ani večereť. Tu si ale nikdo z nich nenechal ujít.

(Máta) Na ranním nástupu jsem odešel dělat poslední úkol s „Třech orlích per“. Když už jsem byl pryč a dělal přístřešek, zaslechl jsem zvuk píšťalky a zvuk mečů. Potom šla jedna skupinka – celá dělat košíky. Hmm, taky bych šel. Službu měly furt Žaby, které dělaly oběd.

Bylo tak za deset dvanáct, když jsem se šel podívat co děláte. Když jsem došel na své pozorovací místo, viděl jsem, jak se všichni házíte, čvachtáte a řádíte ve vodě. Za chvíli byla slyšet píšťalka, která oznamovala přípravu na oběd a za chvíli oběd. Sice nevím, co bylo na oběd, ale vonělo to hezky.

Po obědě byl polední klid a všichni si užívali, jak na vodě, tak na suchu. Po poledním klidu byla drsná etapovka, která se nekonala na vodě. Po etapovce se družinky prostřídaly v pletení košíků, ve službě, v poznávání nových věcí. Pak se družinky vrátily a dodělávaly si svoje věci. Byla písknuta večere, hmmm, dal bych si taky. Potom byla drmolící rada a písknutý mohutný nástup. Po nástupu zařvali na Jerryho. Po nástupu byl písknutý baseball, taky bych šel.

Když jsem usínal slyšel jsem bubnování bubnů a barbarský křik. A tak jem usínal, až jsem usnul....

8.den tábora - 16.7. 2005

(Dazul) SOBOTA. Dneska je „návštěvní den“ na táboře. Skoro každému přijel někdo z příbuzných a dovezl mu spoustu dobrot. Za ta léta už víme, že je zbytečné plánovat nějaký přesný jídelníček, protože druhý den ráno budou „buchty“.

Etapovka je i dneska - a nenašel se nikdo, kdo by nechal svoji družinu ve štýchu, ač mohl s rodičama vyrazit mimo tábor. Za celý tábor nebylo tolik nezúčastněných pozorovatelů jako dnes - téměř všichni rodiče se shromáždili u tůňky a s napětím i povzbuzováním sledovali litý boj družin. Překonání Odry v nejhlušším místě s mečem nebylo snadné. A souboj na meče se zuřivým římanem stál také za to. Nádherné byly odvážné skoky do vody i těla unášená silným proudem.

Některé maminky nevydržely muka při pohledu na špinavé oblečení vyhlášených táborových šmudlů a se slovy „udělala jsem pošetilost - podívala jsem se svému synovi (dceři) do spacáku“ šly odevzdaně prát do Odry.

Ale jinak to byl dneska moc hezký den.

(Zub) Nevím, jak to všechno začalo, nebyl jsem tam od rána, ale nejspíš budíčkem. Já jsem dorazil v půl 12 s maminkou Staňky, která byla na táboře poprvé. Dovězli jsme buchty a melouny. Šmarjá ty stály za to – nejmíň 150 kg.

Během dne sa sjížděli rodiče skoro od všechých, co byli na táboře. Naši nee, pobečál

jsem si aj s Janinů, ale co už. Dali jsme si buchty od Vápnů, Lojzů, Medvědů a od... a bylo po bečání. Poplkali jsme s rodičama u nezapálaného ohniště – tepla bylo aj bez něho a pak začal turnaj století. Rodičovský baseball, to bylo maso. Paní Budulínková a aj pan Vápno odpalovali jak prvoligoví hráči, prostě paráda a pohoda.

Bylo to takové příjemně naplněné odpoledne. Někteří rodiče zostali až do neděle. Asi sa jim líbilo. A lesti sa jim líbilo, tak sa líbilo aj nám. Tak dobrú noc.

9.den tábora - 17.7. 2005

(Zdenda) NEDĚLE. Ráno vstanu a zase čučím na cestu. Pak uslyším budíček. Pak je rozcvička a čištění zubů. Pak je zase snídane. Potom nástup, šli jsme se projít.

Na oběd jsme měli polévku a maso se zemákama. Pak byl odpolední klid a šli jsme do vody. Až jsme vylezli a usušili se, tak skončil odpolední klid. Pak byla etapovka a potom jsme šli na dřevo. Pak jsme hráli basketbol a byl nástup a pak jsme šli spát.

(Dazul) Příroda tomu chtěla a tak slavím každým rokem na táboře narozeniny. Za ta léta jsem si zvykl - od půlnoci různé kanadské žertíky, které vrcholí demonstrativním vhozením do vody. Nuda to určitě není, ale zavání to trochu stereotypem. Letos byl onen stereotyp „narušen“ nevinným táborovým programem - triatlonem. Někteří méně obeznámení prostáří až nyní, při četbě těchto řádek, pochopí, že vše bylo velmi důmyslně zinscenováno. Ne

tak já. Už samotné zařazení TRIATLONU do programu táborového dne v našem proslule líném oddíle, vzbuzoval ve mně počáteční nedůvěru. Mé očekávání se naplnilo, když jsem byl donucen se TRIATLONU zúčastnit. Nepomohly protesty, námítky ani vzpouzení. Byl jsem ke startu doslova a do písmene dotlačen. Nu což, řekl jsem si - já jim ukážu. Vydám ze sebe vše a rozdrtím je (tedy mimo Radka, na kterého si musím dát majzla, aby nerozdrtil on mne).

Jak jsem si řekl tak jsem učinil - byl to litý boj. Při plavání mne vzali maximálně o dvě délky, při jízdě na kole bych to typl tak o kolo a při běhu jsem vše stáhl a „aniž by to kdokoliv čekal“, zvítězil jsem. Prohlašuji, že jsem závodil čestně a závod jsem si nekoupil. Sláva vítězům (tedy mně) a čest poraženým (tedy všem ostatním)!

A pak jsem to konečně pochopil - nechali mne ze soucitu vyhrát. Děkuji vám, kamarádi ...

10.den tábora - 18.7. 2005

(Dazul) Takzvaný RÁDCOVSKÝ DEN patří k tradici táborů ŠESTKY. Prostě se tak stane a jednoho dne se tábor vzbudí bez vůdců, kteří se ztratili neznámo kam. Když opravdu nejsou k nalezení, rádcové už ví, že nastal jejich den - nyní vládnou celému táboru jen oni a nikdo jiný. Je jenom na nich jak bude tento den vypadat.

Bude nástup? Rádcové! Zpozdí se oběd? Rádcové! Stal se úraz? Rádcové! Co se bude dít? Rádcové! Bude ditkatura či demokracie? Rádcové!

Letošní RÁDCOVSKÝ DEN byl inspirován francouzskou komedií

„RRRRRRRRRR“, kterou jsme na táboře shlédli (pro ty kdo nevědí o co jde - jedná se o slabomyslnou komedii z pravěku, kde proti sobě bojuje o šampon kmen „mastnovlasých“ a „čistovlasých“).

Za zaznamenání stojí taky to, že si Jerry usekl kus prstu (cca 4 mm špičky), když řezal knot na petrolejce. A tak jako každý tábor, nenarušil tradici a jel do nemocnice ve Vítkově, kde jej důvěrně znali. Ode dnešního dne má po nepovedeném šití Jerry na levé ruce 6 prstů :-)

11.den tábora - 19.7. 2005

(Monča) ÚTERY. Dnes jako vždy v 7.00 hodin budíček. Měly jsme službu – ŽABY. Na snídani jsme měli kukuřičné lupínky s mlékem. Po snídani začalo pršet. Na oběd jsme vařily kuřecí polévku s drobů a jako hlavní jídlo palačinky s marmeládou. Už jsme smažily potřetí, nikdo nebyl nadšen. Poprvé jsme smažily párky, pak květákové placičky a teď palačinky. Polévku jsme měly ve 12.00 hod., ostatní se nedalo stihnout.

Ve 14.00 jsme byly rády, že nám služba skončila. Ve 14.30 hod. byla etapovka. Hrál se hra, každý musel chránit svůj srp. Hra trvala 30 minut.

Po etapovce někdo jel na kola a někdo zůstal v táboře a hrál hry (volejbal, kriket). Byla bouřka a tak se vrátili brzo do tábora na kolách. Šlo se do hangáru a tam se hrály hry (Skaute nezlob se, pletení drátků, karty, pexeso...)

Přestalo pršet a tak se šly hrát hry zase ven. Večer jsme šli do hangáru a tam se zpívaly písničky. Pak byla večerka a šlo se spát.

(Janina) Dneska je úterý a skládá se skautský slib. Před rokem jsem byla i já, kdo celý den nervózně přešlapoval kolem stanu, tajně vytahoval

z kapsy zmačkaný papírek a pořád si něco přeříkával. Dívám se na ty odhodlané tváře a mám strach i za ně. Delfínek, Vápno, Čeči, Tim, Cipísek, Bára a Jerry vlastně neví jaké to bude a to je dobře, směs těšení a strach. A je to, všichni ve sváteční zamyšlené náladě odchází od ohniště a já tu zůstávám a čekám na Zuba, který šel do tábora pro vodu. Už jsem si myslela, že tu zůstanu sama a budu mět strach, ale počkal tam se mnou Vápno – jak sám říkal – moje nejvěrnější vlče. Popovídali jsme si, uhasili oheň a odešli do tábora kde už byla nachystaná sauna.

12.den tábora - 20.7. 2005

(Fialka) SAMOTKA. Moje poznámky a blbé kydy, když nemám co dělat:

- 1) *Náš oddíl není moc těžké sledovat protože máme moc pronikavé hlasy.*
- 2) *Tak dobře jako dneska jsem se zatím na táboře nevyspala enom v hangáru.*
- 3) *Žní jsem se nebála, což je divné.*
- 4) *S tů ortézů je to sranda, hlavně to jak sem se plazila s batohem na kopec k mým pozorovacím stanicím (1.křák sem křák tam, 2.očumus kadibudus)*
- 5) *Radim je Fanta to sa ví , ale já su zvyklá říkat a psát Radim tak píšu Radim.*
- 6) *Také používám slova „Tábor“ slovo „dole“ , protože su na kopcu a tábor je dole pode mnu.*
- 7) *Večer jsem si začala párat kolečko na svetru o poloměru 1 cm a ráno jsem si utrhla další knoflík na zelených gatích, takže ty gatě drží enom na 1 knoflíku, což je super.*

20:30 a z tábora sa ozývá praskání biče. Jinak jde také slyšet Delfína, Vápna jak řve: „hej Miro.“ Medvěda: „Cipísku, dělaj uhní!“ (Mé pocity: Byla bych ráda, kdyby nepršelo, protože to co je nade mnu sa přístřeškem zrovna nazvat nedá. Má ortéza už je nesmírně namočená a je na ní trochu jehličí a bahýnka. Doktor mě přerazí, tak už jsem ve spacáku a jdu spát.

21:15 No, tak s tím spaním to není tak horké, protože mňa tu otravuje nějaký blbý komár. V táboře to taky ještě nespí. Před chvílí řvala Klíště odchod na vanaře a teď už sa vedle ladí hudební nástroje. No snad už usnu.

Vzbudila jsem sa ráno v 6:00 pak jsem ještě usla a probouzím se až v 7:00. První zvuky co dolehly k mému skoro přístřešku byl „Odchod na vanaře“.

Dopoledňa su na pozorovací stanici křák sem křák tam a slyším Delfína: „co je?“ jejím tradičním řvaním, když sa jí něco nelíbí a odpovídá jí Zub, ale tomu nerozumím, protože tolik neřve.

8:30 Zub právě písknul (celkem slabě a krátce): „nástup na kontrolu stanů,“

8:37 Pískaný nástup a po chvíli slyším první slova skautské hymny. Znělo to dobře. Nejkrásnější stan (Máta, Jerry) a velký potlesk, tento nástup byl samý

potlesk.

Po nástupu sa jde na dřevo. Zub: „Dřevo sa bude nosit k sauně.“ Na pozorovací stanici očumuj a kadibudus: právě sa vydali na dřevo. Šli za Odru, ale bylo to srandovní každý si pískal jinů melodiu. Tož Good. Někdo asi Radek si pískal melodii V temné džungli - chválím. Z mé pozorovací stanice vidím cestičku k latrínám. Slyším Medvěda: „já sem dones.“

Pozorovací stanice křák sem křák tam: dokončila jsem urychleně ranní mytí hygienu a natírání štípanců od komára, protože se z dola ozývalo hodně hodně řevu.

Na pozorovací stanici křák sem křák tam: ogaři skandovali: „Lojzo!“ „Lojzo!“ „Lojzo!“ a pořád dokola. Delfín zuřivě: „Lenko“ „Lenko, pohni! Radek si hrál na rozhlas: „poslední závodník.“ Vypadá to, že dole je pořádná mlata, ale nevím proč? Napadli Římané Galy mimo etapovkový čas? Nebo sú to soukromé závody s meči. Ozvalo se: „Je nástup, sakra.“ Pořád se v táboře mlátí do štítů a řvou se povzbuzovací kecý.

Ted' sem chvíli neposlouchala, protože kousek 2m ode mňa byla krásná rezavá veverka a malýma očkama a upřeně se na mňa dívala. Pak vyskočila na strom. Byla krásná.

Dole se řve Lojza ale nevím proč? Delfínek sa řeže (směje), na celé okolí ozval sa válečný řev a bouchání do štítů. Radim: „Miro, pojď do toho.“ Pořád se mlátí ale proč? Všude zní válečná vřava. Radek v roli rozhlasu: „Prosím závodníky, aby se dostavili na start! Závodník (33 nebo 23) na start. Pozor na trať „druhý pokus.“ Vyjímecné ticho Radek v roli rozhlasu: „Závodník číslo 26 prosím na start.“ Radim: „Dobře Lojzo, dobře dobře!“ Mira: „Moment, moment, moment.“ Radek v roli rozhlasu: „závodník má poslední pokus.“ Právě ve mně hrklo - jedna větva tu zašustila, když jsem byla

zaposlůchaná. Radim začal zpívat: „hej, hej baby u, a...“, nevím jak sa to píše přesně.) a Cipísek se přidal a Radek jim dělal melodický doprovod (prostě vydával zvuky v melodii). Mira: „pojďme.“ Kikina sa snaží řvát, ale spíš piští a nerozumím ji. Radek se Zubem a Mirů cosi řešíja. Pomalučku ustává řvava a mlata. Právě ogaři hromadně tleskali Lojzovi.

10:07 To je divné už sa asi zase závodí. Mira: „Kde máte Očka?“ Vypadá to, že zkouší Baseball? Radkovi trochu chcípá rozhlas. Dneska tu jezdí samá velká auta asi pro dřevo. (Irča s Antů) asi řešíja službu světlušek a vlčat.

10:18 V táboře sa tleská super závodníkom. Lojza asi něco vyhrál, podle nadšení Tima. Na pozorovací stanici očumuj kadibudus: nic moc nejde vidět a slyšet taky ne, ale mňa nejde vidět a to je dobře.

10:45 Pokračuju závody na cestě pode mnů. Zase se fandí nejvíc Lojzovi. Delfín: „Čito, jeď, dělaj!“

Cipísek: „Očko zdrhaj!“ Radim: „Očko běž, máš na to!“ Jerry: „Očko běž ,dělaj!“ Cipísek: „Očko máš na to.“ Už možná vím co to je. To sú možná ty Galské hry, o kterých mluvil Radek.

11:35 Světlušky (hlavně Týna) řvaly přípravu na oběd. V táboře někdo štípe dřevo. Někomu spadl kýbl na umývání ušáků a hučí Odra. Světlušky pískly oběd, ale blbě. Medvěd na to: „píská sa to jinak -.“ Tak si to opravily. Medvěd chytl jeho tradiční řezbu. Delfínovi

hráblo a zase řve jakoby ju na nože brali. Někdo hraje na flétku. Cipísek: „Jo?“ Kikina: „kdo nebude měť polévku druhé nedostane.“

11:43 Slyším cinkání ešáků. Polévka má být kedlubová a druhé řízek a brambor. No já si dám za chvilku rohlík se sýrem. Mira: „Měli všeci polévku?“ někdo zoufale: „Né!“

Nějak se stahují mračns snad nebude pršet. Když si představím, jak v táboře do sebe skupinově rvou ty olejem nasáklé řízky a neslyší nic jiného než cinkání ušáků, tak su ráda, že su oni dole a já nahoře a né naopak. Já na rozdíl od nich jím zdravý, nový, smetanový tavený sýr od Želetavy s rohlíkem a jablkem za zpěvu různých ptáček a kolem pofukuje zdravý vánek

12:09 Zbytek tábora si umývá ušáky od těch mastných řízků

12:12 Medvěd zas řva a Delfín řve na něho. V táboře je nečekaný klid, že by je tak převálcovaly řízky? Jdu na pozorovací stanici očumuj kadibudus.

12:14 Hlavně Dazul a zbytek vůdců teď dostali hustů řezbu. Tim řve jak kdyby ho někdo chtěl prohnat po těch řízkách. Mraky sů na nebi běhají, jak kdyby pojedly hrachovej kaše. Že by zas hráli obal b na kotlíkoval - HUHUUHUUHUUHU takové h je u této hry dorozumívání. Zub praská bičem. Vápna tam někdo drtil. Jdu zpátky na pozorovací stanici křák sem křák tam páč se na očumuj kadibudus nic neděje. Na pozorovací stanici křák sem křák tam - konečně mi tu svítí slunko! Týna: „Anitó?“ Anita: „No?“ „No?“ Delfín by si měla při řvaní zmenšit volume, ale někdy to je ku pomoci.

12:32 Nenapadá mě co mám dělat. V táboře je celkem klid. Cipísek: „Medvěde, Medvěde.“ „Do kdy říkala, že je ...“ Delfín: „Mirisů“. Medvěd: „Aleš polez, chytň ju za nohy“ vypadá to že ogaři zas házů cěrky do vody, jako skoro každý odpolední klid.

Zbytek je ve stanoch nebo něco dělá a světlušky a vlčata uklízají v kuchyni. Někdo z vůdkyň: „Májo, Kájo.“

13:30 Opouštím své pozorovací stanice a jdu někam, aby mě nenašli při etapovce.

15:10 Našla jsem extra lůku na to, že je ve vojenském prostoru. Je aj nad táborem takže slyším co sa děje. Před chvilku skončila etapovka a zase sa ozývá samý potlesk a Cipískovo nadšení.

15:40 Teď sem slezla brutus kopec kolem olomůckého tábora. Slyším jak Mira řve cosí o šrubovákoch a jak dělají aj ostatní dřevo na saunu.

15:45 Eště su pořád vyšokovaná jak sem lezla ten kopec. Myslela jsem, že sletím jak zralá hruška. A eště s jahodami v ruce a s kytkami. U toho dělání dřeva mají docela srandu. Eště 3 hodiny. Já nevím co mám dělat. No na nebi to nevypadá moc příznivě

15:50 Z tábora se ozývá jakoby sečení normální kosou, který aktivista by to dělal nevím.

16:12 Mira: „Alešu, hépni do vody tam máš z.“ Medvěd: „Aleš, pojď sem!“ Medvěd: „S tím ať de do hadže.“ Mira: „Alešu dolů. Medvěde pohni si, trvá ti to jak mojí babině.“

16:45 Už zase žhavina motorovou. To sečení nebylo asi od nás.

17:05 Ti co si skládají slib si dělají oheň. Nejvíc jde slyšet Jerryho a Tima.

17:35 Kikina měla před chvílí její typicků řezbu. Medvěd zase tradičně při basebalu na všechny řve.

18:46 Písknutá příprava na večeři.

18:48 Večeřa.

19:24 Příprava na nástup.

19:34 Nástup - no konečně!

13.den tábora - 21.7. 2005

Aktuální reportáž ze soutěže 21.7. 05

(Budulíněk) Ano, a hlásí se vám televize KULBUDUL ČT6 Libavá. Nacházíme se na soutěži „Vypadáš skvěle“. Soutěží pět týmů: Žížaly, Šneci, Štíři, Žaby, Světlušky a vlčata. Soutěž je v plném proudu. Lehce agresivní družina Šneků se svým modelem Radkem zvolila velice originální, rozháraný look. Za nasazení vlastního života mi jejich model poskytl rozhovor, který přineseme ve zvláštním vydání.

A nyní přicházíme ke stanovišti Žab, jejich modelem je Janina. Vypadá to, že Žaby zvolily přírodní barvy, které

Janině tak sluší. Přecházíme dále k Žížalám. Skvělé Žížaly + jejich model Anita se zaměřily na přírodní materiály. Štíři s modelem Kikinou se inspirovali filmem Rrrrr. Smečka světlušek a vlčat se snažila o harmonické příkrášlení přirozeně krásné Kecky. A čeká se na výrok poroty.....

.....Ano, je to tady, družinky představují své modely.

Je tu vyhlášení:

Za nejlepší celkový look - Radek s modelem

Varior a družinka Šneků

Za nejlepší účes – Anita a družinka Žížal

Za nejhezčí barvy – Janina a družinka Žab

Za nejhezčí make-up – Kikina a družinka Štírů

Za grácii a jemnost – Kecka a družinka Sv. a Vl.

Ano přátelé soutěž končí, modely i družinky si vzájemně gratulují a rozchází se.

Pro ČT6 Libavá – Kulbudul. KONEC

(Janina) Dneska byl 13 den tábora – den, kdy by se měly dělat zlomyslnosti, blbosti, radovánky, no prostě sranda den. Někde uvnitř mě to ale na moc veselý den nevypadá, vím je jiný rok a jiné datum, ale táborové dny utíkají jinak a třináctý den vloni nebyl zrovna ten nejveselejší. Pořád se mi vybavuje loňský tábor a nemůžu se do té veselé nálady dostat. Ale netrvá to dlouho. Veselí děcek je nakažlivé a při kadeřnické soutěži ani nešlo, aby člověk nějak smutnil. Mě česaly Žaby a můj účes s názvem

HAVAJ byl opravdu velmi barevný a pestrý. Ještě poslední úpravy, stíny, řasenka, tmavá rtěnka, a...Právě v té chvíli přichází do tábora náš šéfkuchař Kysel a Cezar z vedlejšího tábora se přišli

domluvit na odpolední hru. Zub, ta vydra, liška ryšavá mě volá, abych šla za nima, protože jsem dneska vůdce dne a proto to musím domluvit já. A tak s Havají na hlavě i obličeji domlouvám odpolední program - hru, která už nevím, jak se jmenuje. Po soutěži se hrají scénky a to už se na žádost děcek zapojujeme i my vůdci a hrajeme scénku – „Proč kterási babka nakupovala tak dlouho v samošce“. No perfektní. Pak už byl oběd, polední klid a etapovka. Po etapovce jsme hráli hru s Olomoučákama – byla dobrá, rychlá, a jejich strategie byla promyšlená – no, prohráli jsme. Sláva vítězům, čest poraženým. Pozvali jsme je k našemu večernímu ohni a odkráčeli jsme do tábora. To už byl ale večer, tak jsme se navečeřeli, nachystali oheň a někteří si šli zahrát petbal (fotbal s pet lahví), kriket, jednu ruku, bedbintom, nebo něco podobného. Než kdesi cosi, byli olomoučáci tu. Pozpívali jsme a zalezli do stanů. Byl to opravdu veselý a příjemný den. Ještě ve spacáku chvilku myslím na Jeňu a věci kolem, ale spánek mě přemáhá...

14.den tábora - 22.7. 2005

(Janina) Dneska jsem vstala brzy. Celý tábor je ponořený do ticha a lehké mlhy. Na golemu je do klubička stočený Medvěd, asi ho přemohl spánek. Jdu vyšlapanou cestičkou přes můstek a zpátky a pozoruju východ slunce. Je krásné, oranžové se žlutým kruhem okolo. Paprsky prosvítají skrz větve a dotýkají se vody v Odře. Ve foťáku, jak už to tak bývá, došly baterky. Dívám se na východ slunce a myslím na první paprsky, které vysvitly po víkendovém dešti a na radost v dětských i našich dospěláckých očích když už nám pod nohama nežbluňkalo bláto. „Méďo máš hlídku“, lehkým zatřesením ho probouzím a jdu se s dobrým, sluníčkovým pocitem ještě na chvilku zachumlat do spacáčku.

(Zub) Tábor? Jo tábor. Tak to jsem byl jen na půlku, škoda, nevdá, ale stačilo. Vybavuje se mi pár momentů, které stojí za napsání, ale stejně si vzpomenu na další hned jak to dopíšu.

Jo, tak je to ten nehorázně těžký meloun za kterého mňa bolely ruky ještě 2 dni a superní rodičovský bejzbol, který jsme hráli na nejlepším návštěvním dni co pamatuju.

Takej sa mně vybavujů ty bombastické sauny. Ježíš, to byla paráda. Hlavně ta...pamatuješ Miris? Ale co bylo vyřčeno v potní chýši, nechť tam zůstane. A pak to postávání u ohně jen v ručníku. A nebo předtím. Sázání žhavých kamenů do kýbla. Ty svítily a ty roje jisker. Vždycky si vzpomenu na ten film, jak australští aborigimové hráli na didgiridoo a vypuštěli z ohňa hromadu jisker svému kamarádovi kosmonautovi, který to viděl z oběžné dráhy – supr. Celé to chystání potní chýše má takovů zvláštní obřadní atmosféru.

A takej ty etapovky. Hlavně ta jedna, kdy sme sa po

ní asi v půl 1 v noci potakali s Radkem u kuchyně, protože sme nemohli spať. Oba sme totiž byli tak poplření od kopřiv, že sme nemohli usnůť. To byl hňus, ale etapovka stála za to. Když si na to vzpomenu, říkám si, že jsme pěkní magoři.

A ještě povídání s ogarama o slibu. Seděli sme na mostku a mně vypadla lžička z kapsy a zrovna dŕůů mezi kládama do vody. Cipísek mně pro ňu hned vlézl. Asi si myslel, že u slibu bude měť protekci.

Jejda toho bylo, přiznám sa, že letos jsem si na táboře poprvé odpočinul, divné že? Ale fakt. Tak zas příští rok a těšte sa. Lesti sa to všechno podaří, tak to bude mňamka. Jéé, jak jsem vzpomněl mňamku, Fanto, ten puding s piškotama a mandarinkama. A ještě něco. Závěr etapovky. Něco tak krásného, originálního a mystického může vymyslet enom Radek a to není reklama, to je fakt. Když jsem uviděl na té lůce to světýlko a slyšel flétnu, běhal mně mráz po zádech. Jejda, to bylo něco. Cítil jsem přítomnost všech lesních skřítků a víl, byli tam, fakt. A teď už fakt končím.

15.den tábora - 23.7. 2005

(Kikina) SOBOTA. Tak je tu zase předposlední den tábora, který je většinou dost podobný tomu z minulého roku, a to proto, že práce je vždycky stejně tvrdá a vždycky se musí udělat v podstatě to samé – zbourat tábor. Je to divné. Za pár hodin z tohoto krásného místa zmizí všechno, co jsme si tady za těch čtrnáct dní vybudovali, aby nám tady bylo příjemně a pohodlně. To, co jsme stavěli dva dny, třeba podsady, se zbourá za dvě hodiny - po stanech zbydou jenom světlezelené pruhy trávy a vyšlapané chodníčky. Ale jak říká klasik: „Když něco končí, něco krásného se začíná...“

Hned ráno jsme si na nástupu rozdělili, co kdo bude dělat, abychom všechno stihli co nejdříve a měli ještě nějaký čas i na hry a tradiční poslední baseball. Úplně první, co ale každý musel udělat, bylo sbalit si všechny věci, abychom mohli začít rozdělovat stany. Právě balení je vždycky největší noční můrou všech, kdo nebyli na puťáku a tedy nemají banánové krabice na věci. Myslím, že jediný, kdo s tím letos neměl problémy, byl Očko, protože ten měl s sebou všehovšudy jedny kraťasy, jedno tričko, svetr, zašmudlané gatě a kroj, takže mu nedalo velkou práci nacpat těch pět věcí do báglu. Zato někteří jiní měli oblečení tři police a k tomu ještě velkou jeskyňářskou baterku, osm náhradních baterek, dvacet kapesníků, čtyři časopisy a šest ručníků (všechny mokré), takže jim s balením musel pomáhat statný balič Zub. A některé světlušky se dokonce balily tak dlouho, že jim museli ogaři rozmontovat stan i s věcmi, protože podsady se nakládají podle čísel a ony blokovaly osmičku. Když byly všechny stany rozmontované, naložili jsme je do dobytčáku a komando vyvolených je jelo vyskládat ke Krakonošovi na zahradu jako každý rok. Ještě jsem zapomněla, že mezitím byl oběd a hrál se poslední baseball, který byl skoro nejdramatičtější, co se tady hrál, protože jedno mužstvo na začátku sice získalo velký náskok, ale to druhé ho nakonec předběhlo díky dvěma

Radkovým hounranům. Odpoledne se pak ještě uklízelo v hangáru, nářadňáku a zásobáku, sklízely se sítě a další drobnosti. Večer jsme pak seděli u slavnostního ukončovacího ohně, kde se předaly lipové lístky a diplomky za Vanaře a my starší jsme pak měli poslední potní chýšku. Spat jsem šli celkem pozdě, obrovský Měsíc už svítil jak na lesy. Teda většina z nás šla spat. Někteří ještě vymýšleli kulišárny, mám pocit, že zítra ráno to bude zajímavé probuzení...

„Radíme, ty jsi ďábel.“ – Tim

„Já bez vody nepíchám“ – Jerry

„Ludroš, hnusnoš!“ – Budulínek

„Začínajů padat kopky“ – Vápno

*„Dones rychle papír, už je to v zatáčce!“
– Tim, když utíkal na záchod*

*„Neležte na mně, už su v tom“ – Fanta
na Fialku a Vápna peroucí se o tygra*

*„Jen počkej zajíci“ – Tim na Dazula
– ať počká*

*Dazul : „Ogaři udělalje to molo jak
loni“ Cipísek na to: „A co to je to
cholo?“*

*Kecka : „Co je to ten EDIARON“ Kikina
na to: „Antisráč“*

*Klíště: „To je smrk?“ Kecka na to: „To je
borovica, podla listí“*

*Radek na nástupu: „A vy všichni gayové
(myslel galové) dostanete ústřížek.“*

(Janina) NEDĚLE. Ranní probuzení v hangáru. Ajajaj, za deset sedm. Hlavně že jsme se domluvíly, že vstaneme v šest. No jo, po saunce se vždycky dobře spí. Podle cinkání nádobí jsem poznala, že Irča s Anitou přece jenom vstaly dřív než já. Rychle se hrabu ze spacáku a těším se na dobrou snídani, ale denní rozkaz zněl jinak. Napřed sbalit věci a potom teprve snídani. No paráda věci jsou sbalené, snídani snězená a už zbývá „jenom“ uklidit hangár, shodit most, uklidit saunu, kuchyň.....

Je chvilku po jedenácté a všichni už jsou připraveni k odjezdu, ještě rozdělit svačiny, naskákat do auto a hurá na vlak. Abychom to neměli tak jednoduché, cestou jsme potkali železnou trubku. Všichni vystoupit, kolo opravit. Kousek jsme se prošli, ale bez batohů to bylo v pohodě. Při zvuku jedoucího auto se všichni otáčíme a toužebně vyhlížíme Dazula. Vlak jsme stihli, jedeme do Suchdolu, pak do Hranic – klasická hodinka čekání a nakupování dobrot. Z Hranic jedeme do Jablůnky a pak už si rodiče odvádějí své špinavé, ospalé ale spokojené děti.

(Kikina) „Po ránu, po ránu, mokrý hadr na tlamu...“ Tak to by se dneska některým docela hodilo. Jak jsem psala už včera, že probuzení bude zajímavé, tak teď je to tu. Neznámý záškodník totiž pomaloval ksichtíky všech co spali v hangáru tak, že vypadali jak plagáty z náměstí Míru. Nejvíce to schytl asi Ferda. Měl chudák na sobě fialové, modré a oranžové pruhy, takže vypadal jak zebra Milka. Někteří byli decentně nabarvení jenom jednou barvou, ale zato pořádně. Chtěla bych vidět, jak to asi muselo vypadat včera večer, když je záškodníci malovali- teda než si to chudáci postižení ve spaní částečně setřeli do spacáků. Ani po dlouhém a náročném pátrání se ale nezjistilo, kdo byl skutečný pachatel, i když podezření padlo právě na Ferdu, protože byl pomalovaný nejvíce a zakrýval tak prý stopy. Že by tichá voda, která mele břehy?..

Dopoledne jsme už jenom dodělávali poslední nedodělané, vysbírávali jsme papírky, sundávali

bránu a most a balili hangár. Na vlak jsme vyrazili podle mě docela pozdě. Naskákali jsme do dobytčáku, založili se pytlama s odpadkami, a za bůchání schodečku o zem jsme se řítili po polňačce směrem k Budišáku. Co čert nechtěl, vedlejší tábor měl zrovna návštěvní den, a tak všechny jejich auta stály na jednom místě těsně u cedule Vojenský prostor. A v jednom místě mezi nima trčela ze země trubka. Když se Dazul pokoušel vyhnout zrcátku kteréhosi auta, trubka se s velkým potěšením zařízla do kola našeho dobytčáku. Zasyčelo to jak parní válec, my jsme museli vyskákat a jít do Budišáku po svých. Teda ne až úplně do Budišáku, ale skoro až tam, než ogaři vyměnili kolo a dojeli pro nás. Na nádraží jsme snědli oběd, a pak už jsme jenom přisedali a čekali, kupovali sladkosti a jedli, a ve vlaku spali.

Do Jablůnky jsme se dotrckali kolem půl páté - už tam čekali nedočkaví rodiče a se slzama v očích vítali svoje zlaté děťátka, které je už za dva dny budou zase rozčilovat tak, že by je radši další dva týdny neviděli...

Rodičovská Bařinka **17. - 18. 9. 2005**

Milí rodičové, aby jste si naši valašské, karlovecké chalupy užili i vy, zveme Vás k tradičnímu víkendovému **SETKÁNÍ RODIČŮ NA BAŘINCE**, kde nebude chybět dobrá zábava, chutné jídlo a lahodné pití. Sraz bude přímo u chalupy v sobotu v poobědovém čase (mezi 14. - 15. hodinou). Pro Vás co pojedete poprvé - je to odbočka doprava u Razuly ve Velkých Karlovicích. Popřípadě Vás navedeme telefonicky (bylo by asi nejjednodušší zavolat dopředu a domluvit se, že by jsme na vás někde počkali. Bližší informace: Zub - Petr Zubíček, tel: 604 692 739. **Už se moc těšíme na setkání v září.**

září 2005

2.9. - Zahajovačka

9.-11.9. - Help 98

17.-18.9. - Rodičovská Bařinka

Prázdniny 2005

O prázdninách naše činnost neskončí - mimo stěžejní oddílové akce - tábora - se potáváme na dalších akcích organizovaných naším vsetínským střediskem nebo na běžných tradičních akcích, které nám připadají zajímavé. Prozatímní plány na srpen 2005:

12.-16.8. - Klíčová dírka II. - RS tábor na Bařince (omezený počet, účast nutná po celou dobu)

14.8. - jednodenní výprava - Zbrašovské aragonitové jeskyně a Hranická propast – Teplice n/B. Sraz: Kateřinice – autobusem 6.50 h, Ratiboř – v 7.00 u kina. S sebou: 150 Kč (doprava + vstupné), starší 15 let o 50 Kč víc jídlo a pití na celý den, pláštěnka, oblečení podle počasí, střediskové tričko

25.-28.8. - Mohelnický dostavník - festival trampské, folk a country muziky v Mohelnici

Na ŠESTÁKU č.62 se podíleli: Dazul, Zub, Kikina, Janina, Cipísek, Máta, Fijalka, Kecka, Anita, Radek, Tim, Vápno, Budulínek, Medvěd, Ferda, Zdenda, Jerry, Lojza, Irča, Monča, Uderzo (kresby Asterixe), Miloslav Nevrlý (z knihy Nejkrásnější sbírka), LACHIM spol.s r.o. Uzávěrka dalšího čísla ŠESTÁKU je 30.srpna 2005.

Toto číslo ŠESTÁKU
je určeno pro:

**Archiv všech oddílových časopisů můžeš najít
na <http://sestka.skauti.cz> (sekce ČASOPISY).**